

ב ר ו ר ך מ מ ג נ צ ה ב י מ י ו נ ו

כל חזיון רב בטבע וברוח האדם נמ' של להר נישא, מהנוסס משבמו ולמע' לת מעל לכל המראות, אשר התמורות האקלימיות ביוסם במלוא תוסעותיהן תשתקפנה בצלם הבנינו. מסע העננים כמרום, רצי הקרניים, תימרות הערפל המתאבכות מסביב, כל מישחק אורצל ומחולרות, יתנו את אותותיהם במגדל הצופים הלוח להבהיק או להסדיר כפי עותיו, המתבלטות חליפות, פנים חד' זים הצובים של כפתו או אחת מצל' שות מתוך כלל הצורות ההדומות כמס' מגו. לעת סגירת היתה להר דמות אלון בכות רביענסונים וביום צה כהיר בשחר קים יעלה ויבוא לפנינו כמין כמת יש' חס רבת יתאודה ותפאודה. מן החלל יקרע לו פסיכופכים לתפור כותנות לבשרו, באולן. לא הר-הוא בעולם כי אם עין לעולם, עין העולם בו ומדורויר לבשר כל סוג. הנה, אף רוחות וסופות תשהקשנה כסרבתו כנותרות אליו לתשתחנות לו וללחוש לתוך אינו הש' גאולת ר'ו' היקום, אם כעדת יונים הר' מיות ואם כהמון גלים ומשבריהם.

סקי שבראשון מצעדו על חבטה פתח ב"נצאה, נגורה שאננים" ו"זו אני התולם שת" ו"נגילה נתעלסה באהבים" ו"בשית קדומים" להש' לנו במלים המעודנות והסתוקות כפוגות דמט שבשפת האדם, במלים שאינן כמעט עוד מלים אלא המיה ונגינה, את אשר סיפר לו המעיין ויספר הגל ושה היער, "בכל אלפי גזעיו, בענפיו, ביונקותיו יצאצ' או" בקין פטפוט חינוקות, שיהות, הנוקעות בענות, כקול אחיו הקטנים, שנעצבו ממנו בימות קדם, בהפריד אלהים בארץ איתנים ונשאר דווים ונענים עד בלי להכיר אח את אח", הוא אשר רמז לנו כי שירו, "בכנפיו הנהפות אור עולם וגיל הנים פהר אל אחי אבי", הוא גם חוצב מתוך הקד' מון שכו את שירי הנקמה העזים שבשירתנו התרשה, בהם תיאר בעז' סדרותיו את מוראית של ההויה היש' ראלית. הוא משורר האידיליות כתב שיר המח המשטמה. זאת תהי נקמ' תנו" לנשמות הרוני אוקראינה, בו ביר

שר "ונקמה בארץ עוד ישנה", ותוא שיר צק כחרוזי דם ואש את פואימת הלענה "ברוך ממנצעה".

אוכרה ואהמיה. לפנינו בשנים, כאשר רוח אלהים עוד היתה מרתפת על פני המשטח העליון של ההויה האנושית, ועדיין היה נר התמיד של חן ושכל טוב דולק בבתי המשכות של הרוה ומעין צפוי, מכרוק הופה היו העמים כדור העת כביכול, היה רוחי דן כפישני הר עם הלאומי: ובמבטאי נקם ויחלם ביש' דאל. אמרתיו: מה לכם, כרוכי כשרון, כי תשירו לנו שירת הבאר למות רואי, כי תחצבו בורות אופל אלה, שירי ימי האומה והחשכה, אשר לא ישובו עוד? למה אתם מעלים לפנינו צללי בלחות ותשפו כנו יצורי תופת? ולמה אתם משלחים בנו נחשים? שירו לנו שירת האדם העולה להמה או היורד לתוך תהומות של יסורים, הגישו לנו מנעמי חיים או טמרוזותיהם, הפיחו לפנינו גנייעדנים או ערכו לנו לכבות כהפתה, ובכך כי המתוק לאין קץ והמר לאין

שיעור יהיו מן האדם כאשר הוא אדם. אחד הוא מרתף הצער לבלל הכריות ובכקשה שלא לטהוב אותנו לתוך המר' תף המיחד שכתהום המושב היהודי, אשר הפרוהו כמרים בועדים או שרים נקלים שואפו דם ובצע. אף ברוך ממ' ננצה לא זך בעיני. לא כאבן חן אלא כאבן התועים נשתכחה, לפי השנתו, פואימה זו כבת המישררה. אהה יל' הות היתה בנו, המתמרדים לנו, לא ידענו מה זה גוי ולא חפצנו לדעת. דרך רמיה דאינו כפרק תהיה ואור בגוים. אל העקרבים התחלכנו ולא זכרנו קודות דור דור, אף לא רצינו לזכור. אולם הגניוס העברי הקדמון אשר חקק כחותם בזכרוננו ראש פתן עמלק, ציוח לזכור. אף הוא רשם בדפתראותיו, בקינות וזכמורות, בתפיר לוח ובסליתות, כספורי מעשיות וברכי רי אגדה, בספורש וברמו, את כל אשר עשו גוים אכזריים לישראל אשר את צאן קרשו שחטו וזנהו השמו. הגניוס העברי לא נם ולא ישן. הוא רשם, רשם, בכל דור ודור היתה יד חורחת על

הגיולין את הקורות בין המצולה. כי הגניוס הגועי חכם ועתיק מאתנו והוא זוכר ראשונות, שהם מימן לאהרונות. וככל שהפיטן מעודה בשרשיו, בגועו וחוש הקדמון ער כפרבו כן יחזק זכרו' נו וכן יטה אוון קשבת לכוהות פדומים וישאב ממעינות בראשית של האומה. בראשית היה עמלק; בראשית נקבע שיר לכל הדורות, "שפוך המתך"; בראשית חעב דואה בישראל אל אנג המהלך מערנות: "כאשר שכלה נשים חרבך כן תשכל מנשים אמך". ולתוך שירת הבראשית של האומה משתלבת גם הפואימה, "ברוך ממנצעה". הפייטן שומע יותר מאהרים, הוא גם מרגיש יותר ואף זוכר יותר. לפיכך לא יתכן משורר גדול ושלם בישראל, שהנחו כולו יצור נדער, שאינו נושא בהובו גיהנום ומוקד להכות של מש' טמה ושאינן נפישו משובעת בקרבו: ראו, מה עוללתם לעמו! אהה, כך היה בעבר הזמנים — ואינו כך בהויה המר מכל מר.

נהסמנו מדראון בני-ישח' מהלכו על שתיים, אשר עלו בימינו מתהומה של שהיחות ברמות מפלצות, שלא פילל שום דמיון אנוש. נחש קדמון כזה לא ידע ולא ניהש אף החוש הקדמון של גזענו; לא מצאנו את דיוקנו תרות בנוילים העתיקים. אבותינו לא ספרו לנו על אודותיו ושום משורר לא קשר עליו קינת שהורה. מתו כל ניבי האדם לבטא פשעיה של חלאת אדם זו. אילו מוקדיאש וזגרינים נושרים לנו מתוך פיותינו לא יכילנו להצוב דברי נקם ושלם להיות הקרמונה, אשר הניחה עלינו סחור הפתנים שלה לאחרונה. זה ענינו של הגניוס העברי ככוח הפיר על בימינו להעמוק עצה להנחית ברשע ערוץ את תשובת האש והברזל ולשתף את חמת זעמו בפועל ידיו ביום ידונו עמים נכל זה. אולם הגיב העברי כרע נפל תחת המוראות. לא נדע עוד מליק: אף הצעפה הערמיאלית לא עוד תהיה כי אם הרפה; ואם את כל האד' דיות גוציא ממאורותיהם להקהולם במקהלת השאנות — האם ישתאן הדראון לצורר?

הלב הפותה אינו רוצה, אינו יכול, להיות אלם כקבר; העינים היוצאות מהוריהן יוצאות אל הגוילים העתיקים והמתודשים אשר לעמנו לחפש על עמודיהם נבישיריגים וקונניות-כטוי לוי עוק לתוכם את דמועות הנשמה הכוכיה ומוקרי אש זעמנו ומשטמתנו. ובהיות הנפש כעוטיה על גוילי דור ודור אשר בעמנו יש אשר תפתח היד את זו הפואימה "ברוך ממנצעה", שרבות בש' נים היתה הדעת סולרת הימנה ובעת היא נראית לוי כרף נאמן ממגילת ישראל הבראשיתית, והפה יקרא ביהוד' דות בקול ובהטעמת את השורות אשר נכתבו בידי המישרר לפני ארבעים שנה כדיוק עוד בהלו נר האשליה על ראשינו:

"ארוך אתה, גוי אכזרי! ארוך יהיה כלית!"

שכך לעולמי-עד, ומארת עליון תלין נצה עמך! ארוך אתה מכל אדם, זרבי צה כך האלה, כל עוד תראה באיר כי יהל, ויקרה אתך שאולת!"

כה דבר ברוך ממנצעה.

וזאת נאמר אנהנו בפה מלא ללא מורא ורתוי אל עצמנו ובישרנו:

עד אשר תשלח ירך, בן ישראל בש' נת תש", למחץ עם המהוצים במערכה ראש פתן זה, נפץ נא את עלם דמות תבניתו, אשר נחרת בתרבות הגוים. אל החוס גם על חנו בהרושת הרוח ובברק הרמיה אשר למדעו ולאמנותו. שפץ תשפץ אותו ואף את יפיפותו נוכבת הדעת.

כרות ספיר את לשונו של גוי זה; אל ויצלץ ניבו בינינו לא בחיזיה הארץ ולא במושבות היהודים בכל ארץ מארצות הגוים.

תעב אותו ואת כל אשר לו, אל שיר, ניגון, כתב ולשון סמנה, אף מהשבתך אל תחשוב כמסלול הגיונו.

ואת ספרי הדעת שלו אל תפתח, קרם יהיה בבית נפשנו.

בהביונו של הגניוס האנושי צפונים עוד אוצרות שירה, מרע, חכמה, לשון — אולם את מורשת הדעת והתרבות אשר לגוי הזה זנה! כתוב כמעטקי לכך, והגיונך נטרריתות גם להכמת חכמו, שבקפלי קפליה מתפתל הצפער נ. ופסוק את הפסוק: ענבינו ענבי ראש אשכולות מרורות למו; "חמת הניר נים יינם וראש פתנים אכזר".

זכור בן-ישראל, אשר עשה לך את צלמו נפץ.

גם את זה הצלם אשר נחקק בלכך מטובי חכמו בכתבו ובלשונו, וכדנה ברוך ממנצעה:

"ארוך כך כל רגש אדם, רגש כי א. שמי"גמ"